

עבודת השם

פירוש "נלביק"

המזון מתוך הסיודור היא יותר בכוונה, וסגולה היא לבשל גזירות קשות ורעות. (הגרא"מ ש"ך זצוק"ל בשו"ת לאברכים) ובכדי לכוון בברכות, לימד אותנו מרן הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל (ראש ישיבת פורת יוסף גאולה) עצה, לחלק את הברכה לשלושה חלקים, דהיינו: ברוך אתה ה', אלוקינו מלך העולם, שהכל נהיה בדברך. בכך יבוא לידי כוונה. וכך היה רגיל הרב לומר: כשאדם תופר חליפה הוא רגיל לשאול את בני ביתו כיצד החליפה עומדת עלי? ולמה לא ישאל כיצד הברכה שברכתני, הטובה היא אם רעה? צריך כל אדם לעשות חשבון נפש לעצמו באיזו מצווה הוא חלש, ויתחזק בה, ובכך יקנה לו זכויות ליום הדין.

אך צריך להיות זהיר לבל יקבל על עצמו הרבה קבלות בבת אחת, שמא לא יוכל להתמודד אתם. משל לסוחר שמעביר סחורה של בדים לחנויות. אמרו לו מכיריך, הזוהר מבעל חנות אלמוני שפשט את הרגל. כי אם תקבל ממנו צ'ק עבור סחורתך, דע לך שאין לו כיסוי כי הוא לא אחראי למכור את הסחורה. כשבעל החנות בא לבקש סחורה, אמר לו הסוחר: איני יכול ליתן לך סחורה, כי שמעתי שאין כיסוי לצ'קים שלך. וכל תחינותיו ובקשותיו היו לדיק. עבר שם עובר אורח וראה את הפצרותיו של בעל החנות. אמר לו: אחרי הכל, הסוחר הזה צודק, למה לך לקחת סחורה מרובה? תיקח ממנו סחורה מועטת ותמכור, וכשיראה הסוחר כי הנך אחראי למכור את הסחורה בוודאי שיעביר לך אף סחורה מרובה.

הנמשל הוא שכאשר עומד האדם בסוף השנה יש לו הרבה בקשות מהקדוש ברוך הוא, ורוצה הוא שהשנה החדשה לא תהיה כשנה שעברה, אבל הבעיה היא שאין כיסוי לכל הבקשות הללו. ולכן אם יקבל אדם על עצמו הרבה קבלות ולא יוכל לקיימן, אז חלילה לא יקבל גם משאלה אחת מהקדוש ברוך הוא, אבל כשתהיה עקביות אפילו בקבלה אחת בוודאי שהקדוש ברוך הוא ישפיע שפע של ברכות והצלחות. (המגיד מדובנא, לוקט מלבוש יוסף)

"הנסתרות—לה', אלהינו; והנגלות לנו ולבנינו" (נציבים כ"ט)
כתב רבינו החיד"א (בשם הרב יהוסף קנאי ז"ל) יש ללמוד מהכתוב על דרך דרש כהסבר לדברי חז"ל במדרש שאמרו לא נכתב בתורה שכתן של המצוות למעט כיבוד אב ואם שהיא חמורה, ומצוות שילוח הקן שהיא קלה. ובשתייהן נאמר, "למען ייטב לך והארכת ימים". וזהו שאמר הכתוב, "הנסתרות לה' אלוהינו", כי הוא יודע שכתן של מצוות. "הנגלות לנו ולבנינו", אולם גילו לנו מתן שכתן של שתי מצוות, האחת, נוגעת לנו, שהיא מצוות שילוח הקן, והאחרת לבנינו, שהיא מצוות כיבוד אב ואם, ושתייהן, הקלה שבקלות והחמורה שבחמורות עלינו לקיים בשלימות. והטעם לכך מפורש אף הוא בדברי הפסוק "לעשות את כל דברי התורה הזאת", למען נעשה את כל המצוות

"אתם נציבים היום בלכם, לפני ה' אלהיכם:" (נציבים כ"ט) לאחר ששמעו ישראל ק' קללות חסר ב', שנמנו בפרשת כי תבוא חוץ ממ"ט קללות שנמנו בפרשת בחוקתי, נפחדו ופניהם נהפכו לירקון מרוב פחד. ואמרו מי יכול לעמוד בכל אלו הקללות, מיד קרא אותם משה והיה מפיסם בדברים ואמר להם אתם נציבים היום כולכם. לא זו בלבד שלא תפלו אלא יהיה לכם יציבות וקיום, שנכנסתם בברית. שכן לא כאומות העולם עם ישראל. שכן אומות העולם בשעה שבאים עליהם ייסורים הם מבעתים ואינם מזכירים שמו של הקב"ה, כמו שנאמר שפוך חמתך על הגויים אשר לא ידעוך ואשר בשמך לא קראו (תהלים ע"ט). ואילו ישראל כשייסורים באים עליהם הם נכנעים. שנאמר כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא. היינו כשהקב"ה עושה לי ישועה ואני מרים את הכוס הישועה אני קורא בשם ה', וגם צרה ויגון אמצא ובשם ה' אקרא. גם להיפך ח"ו אם פורענות באות עלי, אני קורא בשם ה' ית'. וכך אמר משה לישראל, הקללות, היינו הייסורים, הם מעמידים אתכם ונותנים לכם קיום. כמו שנאמר למען נסותך להטיבך באחריתך.

וכבר אמרו חז"ל נאמרה ברית במלח ונאמרה ברית בייסורים, מה מלח מקיים את הבשר שלא יסריח, כך הייסורים מקיימים את ישראל. וזהו שאמר להם "אתם", רק לכם יש תקומה ולא לעכו"ם. משל למה הדבר דומה לאבן גדולה שהייתה מוטלת בתוך הרחוב. וכל מי שהיה רואה עצמו גיבור היה בא ומתגושש עמה. וסופה שהייתה נופלת עליו והורגת אותו והאבן עומדת במקומה. כך הגויים משעבדים את ישראל והם קיימים לעולם, שנאמר אשים את ירושלים אבן מעמסה (זכריה יב).

"אתם נציבים היום בלכם, לפני ה' אלהיכם:" (נציבים כ"ט) סגולה לזכות ביום הדין, כתב הרש"ש זצ"ל (בהקדמה לספר נהר שלום), שמי שיקבל עליו ביום הדין אפילו קבלה אחת, הוא ערב שהקבלה הזאת תהיה לו למליץ יוסר. ולכן אם אדם יקבל על עצמו למשל לברך ברכת המזון מתוך הסיודור, הרי זו וכיוצא בזה קבלה מעולה לזכות ליום הדין כי ברוב ומנוסה שברכת

18:40
19:39
19:01
20:13
6:22

כניסת השבת
צאת השבת
שקיעה
ר. תם
הנץ

הפטרה: "שוש אשיש"

(עדי- מלשון עדות) כי לא תחזור עוד לסורך, היינו שאם יודמן --
 - לידך אותה עבירה ובאותו מקום ולא תעשנה זוהי התשובה
 המעולה. (נחל קדומים)

"כִּי־קָרֹב אֵלֶיךָ הַדְּבָר, מֵאֹד: בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ, לְעֲשׂוֹתוֹ." (ניצנים
 ליד) בתנא-דב"א-אליהו מסופר על צייד אחד שהתנצל לפני
 אליהו הנביא, כי לא נתנו לו מן השמים בינה ודעת ללמוד
 תורה, השיב לו אליהו ואמר: "ליטול פשתן ולשוותו ולארוג
 מצודות ולצוד דגים ועופות, נתנו לך בינה ודעת מן השמים -
 לדברי תורה, שנאמר בהם: "כי קרוב אליך הדבר מאד' לא
 נתנו לך בינה ודעת?" ורצה לומר בזה: הן לא יצאת צייד מרחם
 אמך, כי אם ההכרח לפרנס את עצמך הוא אשר לימדך לתפוס
 במלאכת הצייד, הרי אילו היית מרגיש צורך והכרח כזה ללמוד
 תורה, שהיית זקוק לתורה כמו שאנתה זקוק לפרנסה ושורח היית
 להשיגה, ודאי יודע היית ללמוד תורה כשם שאנתה יודע לצוד.
 (אהל תורה). אם אמנם חפץ אתה בכל לבבך להידבק בתורה,
 עד כי אפילו אם הייתה התורה בשמים או מעבר לים, גם כן
 מוכן היית ללכת אחריה ולעשות הכל כדי להשיגה - אזי באמת
 קרובה היא אליך... (חרושי הרי"ם ו"ל).

ואל נבחר לנו את המצוות שמתן שכון מרובה כי איננו
 יודעים מה שכרם של מצוות בעולם הבא ולפי הדוגמא שלנו
 רואים שמיצוה קלה כמו שילוח הקן יש לה את אותו שכר
 כמו מיצוה קשה ככבוד אב ואם לכן עלינו לדקדק בכל
 המצוות שלא יהיה האדם סוחר גרוע ויצא מופסד ומתוך לא
 לישמא יבוא לישמא.

**"וְשִׁבְתָּ עִדְיָהּ אֱלֹהֶיךָ, וְשִׁמְעַתָּ בְּקוֹל, כָּל אֲשֶׁר־אֲנִי מְצַוֶּה.
 הַיּוֹם: (ניצנים ל"ב) יש לבאר את הכתוב בהקדים מה שאמרו
 רבותינו בתלמוד (ברכות לז): "במקום שבעלי תשובה עומדים
 צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד" שנאמר (ישעיה נז), "שלום
 שלום לרחוק ולקרוב", בתחילה כתוב לרחוק ואחר כך לקרוב,
 נמצא שבעלי התשובה שהיו רחוקים ונתקרבו ליהדות
 חשובים מכולם. ומצינו ברמב"ם (הל' תשובה פ"ב הל' ב')
 שהתשובה האמיתית היא רק כאשר ה' יתברך יוכל להעיד
 על בעל התשובה הזה כי שוב לא יחזור עוד לזה החטא. וזהו
 רמוז בפסוק "ושבת" תשוב בקבלה אמיתית ובהחלטה פנימית
 כה איתנה, "עד ה' אלוהיך" עד שה' יתברך יוכל להעיד עליך**

פינת ההלכות
"דיני חולה שיש בו סכנה בשבת"
 ע"פ ילקוט יוסף
 כ"ד ד.

קכד. וכמו כן מכונית אשר עם פתיחת הדלת גורמת
 להדלקת מנורה, והכניסו חולה לתוך המכונית, מותר לסגור
 את דלת המכונית. אך טרם שישגור את הדלת יכוין את
 המתג, בשינוי, כך שהאור יישאר דלוק גם לאחר שישגור את
 הדלת. ואם לא עשה כן במשך זמן הנסיעה יכוין את המתק
 בשינוי, כך שהמנורה לא תידלק כשפתחו שוב את הדלת
 להוציא את החולה. ואם הזזת המתג גורמת לכיבוי והבערה
 בידיים, לא יגע בו. (ילקוט" שבת ד עמ' ר)

קכה. המתקשר לבית חולים, או לתחנת מגן דוד, או לרופא,
 שיתכן שמקבל השיחה יזדקק לטלפון בשבת לצורך פיקוח
 נפש אחר, מותר למטלפן להחזיר את השפופרת למקומה,
 כדי לפנות את הקו של תחנת המגן דוד או הרופא. ואמנם
 כיום המציאות בארץ, שאם מקבל השיחה מנתק את
 השיחה, לאחר איזה רגעים השיחה מתנתקת מאליה. ולפי
 זה אם הרופא יחזיר את השפופרת למקומה, גם אם
 המטלפן לא יחזיר את השפופרת, יוכל הרופא לקבל שיחות
 למיקרים נוספים של פיקוח נפש. ולכן אין למטלפן להחזיר
 את השפופרת למקומה. ואולם אם יש חשש סביר שהרופא
 לא ימצא את הכתובת הנכונה, וכדומה, מותר למטלפן
 להחזיר את השפופרת למקומה, כדי שאם יצטרכו לברר
 שוב את הכתובת המדוייקת, יוכלו להתקשר. (ילקוט" שבת
 כ"ד עמ' ר)

סיפור בהמשכים
"פתרון בוויולנה" חלק א

בעלה עזבה פתאום והניח אותה עגונה, עם שני ילדים רכים.
 היא כיתתה את רגליה מעיר לעיר כדי למצוא פתרון למצוקתה.
 הכול אמרו לה כי באין הוכחות למותו של הבעל אין שום
 אפשרות להתירה מעגנותה. היא ניסתה לחפשו ולהשיג קצה
 חוט על מקום הימצאו - אך לשווא. מקום מגוריה של האישה
 היה לא-רחוק מליאזונה, וקרובה הציעו לה לנסוע אל רבי
 שניאור-זלמן, בעל התניא, שכונה אז 'המגיד מליאזונה'. בבואה
 לשם, עם שני עולליה, התברר לה כי רשימת הממתינים ארוכה
 מאוד ויהיה עליה להמתין כמה ימים עד שיגיע תורה. נכבדי
 החסידים ראו בצרתה וניסו לפעול למענה. הם שטחו את
 סיפורה לפני הרבי ושאלו מה יוכלו למסור לאישה המסכנה.
 הרבי נשען על ידו כמה רגעים ואמר: "עצתי שתלך לוויולנה,
 שם נמצא ר' מאיר רפאל'ס, והוא יאמר לה היכן בעלה".
 התרגשה האישה למשמע התשובה המפורשת, ורצתה מיד
 לצאת לוויולנה. לא היה בידה כסף בעבור הוצאות הנסיעה,
 ושוב נרתמו החסידים למענה ושכרו לה עגלה שתיקח אותה
 לוויולנה. בערב שבת הגיעה האישה לוויולנה והחלה לשאול על
 ר' מאיר רפאל'ס. הסבירו לה כי הוא גביר נכבד, אחד מפרנסי
 העיר. היא וילדיה התייצבו בפתח ביתו. באותה שעה היה
 הפרנס בבית-המרחץ, ואשתו קיבלה את העגונה ושמעה את
 סיפורה. אשת הגביר מיהרה להגיש לאישה וילדיה ארוחה
 חמה, ולאחר מכן הושיבה אותם בחדר צדדי, להמתין לבעלה.
 כאשר שב ר' מאיר רפאל'ס מבית-המרחץ, החלה העגונה
 לבכות לפניו שיעזור לה וישעיה, כי הרבי אמר שרק הוא יכול
 לומר לה היכן בעלה. האישה שמע אותה בתמיהה רבה. הוא לא
 הבין כלל מה האישה רוצה ממנו וגם לא שמע על אותו רבי
 ששלח אותה אליו. הוא נמנה עם המתנגדים לחסידות, והעניין
 כולו הכעיסו. הוא אמר לאישה שאין בכוחו לסייע לה וביקש
 ממנה לעזוב את ביתו. תקוותה של העגונה התנפצה לנגד
 עיניה. היא פרצה בבכי מר ופתאום התעלפה. ילדיה הקטנים
 פרצו אף הם בבכי נסער. בני הבית החלו לטפל באישה וניסו
 לעוררה מעלפונה. אשת הגביר החלה להפציר בבעלה כי ירחם
 על האישה האומללה ויסיכים לארחה בביתם עד שיתבררו
 הדברים. הגביר נענה באי-רצון, והאישה מיהרה לעודד את
 רוחה של העגונה ואמרה, כי אולי כאשר בעלה יירגע יזכר היכן
 בעלה. גם לאחר שהודלקו נרות השבת עדיין התהלך הפרנס
 אנה ואנה בלי יכולת להירגע. הוא לא היה יכול לשאת את
 העובדה שרבי של חסידים, שאין הוא מכיר, שלח אליו את
 הצרה הזאת... **ההמשך ב"ה בשבוע הבא!**

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאווגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורמזון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.
 המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
 יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.ase@gmail.com
 כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי לדעת,דרשו,ועוד..